

RANHOJIČKA

KRÁLOVNA REBELŮ

Lynette Noniová

FRAGMENT

Ranhojička

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lynette Noniová

Ranhojička - Královna rebelů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

RANHOJIČKA

KRÁLOVNA
REBELŮ

RANHOJIČKA

KRÁLOVNA REBELŮ

Lynette Noniová

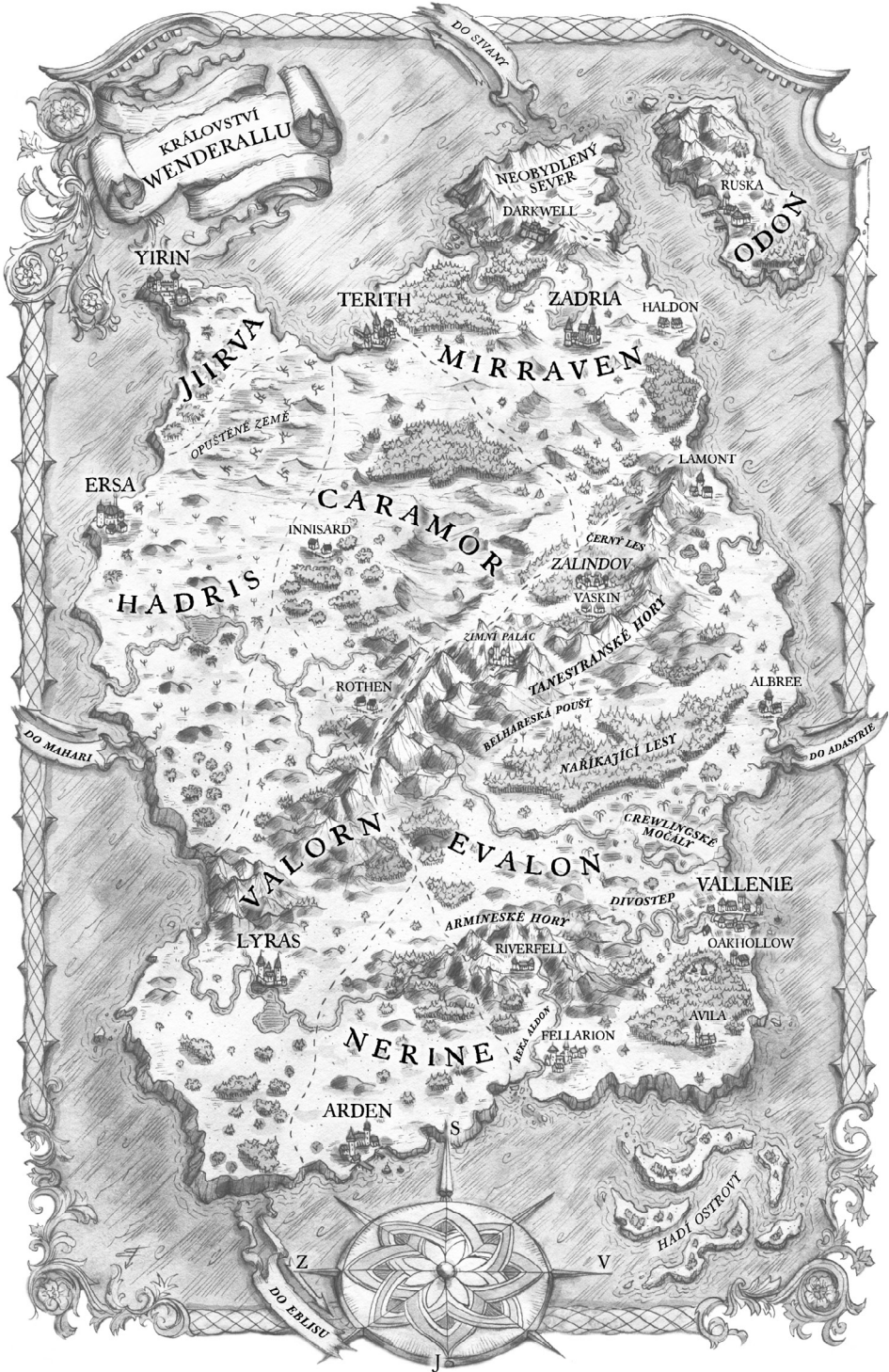
FRAGMENT

Copyright © 2021 by Lynette Noni
Map art © 2021 by Francesca Baerald
Cover design © 2021 by Jim Tierney
Translation © Pavla Kubešová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-5504-6
ISBN e-knihy 978-80-253-5519-0 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5520-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5518-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Sarah J. Maasové

Děkuji za tvé velkorysé přátelství, podporu a povzbuzení.
Ale hlavně děkuji, že jsi mi věřila, dokonce –
a obzvlášť – když já sobě ne.

VĚZENÍ ZALINDOV

1. Dřevosklad
2. Černý les
3. Ošetřovna
4. Karanténní místnost
5. Márnice
6. Krematorium
7. Psí kotce
8. Kasárna
9. Stáje
10. Příjímací budova
11. Dílny
12. Rokle
13. Lom
14. Tunely
15. Šibenice
16. Vodní nádrž
17. Kuchyně a jídelna
18. Sklad a přípravny potravin
19. Ubikace
20. Zvířecí farmy
21. Sklad lumina
22. Zeleninové plantáže
23. Obilné farmy
24. Jatka

22

11

13

12

14

15

16

17

18

19

20

21

24

23

PROLOG

Smrt dorazila za soumraku.

Malá dívka a její mladší bratr sbírali dole u řeky stříbrůvky. Jejich otec se krčil na břehu ledové vody a doplňoval zásobu aloe. Vzhledem k tomu, kolik trnů se dívence zabodlo do kůže, se hojivý gel z aloe bude později hodit. Dívka ale bolest téměř nevnímala. Namísto toho myslela na večeri, která je čekala. Její matka vařila nejlepší stříbrůvkový džem v celém Wenderallu, a protože stříbrné bobule byly nejsladší, když na noční obloze vyšel měsíc, věděla, že tahle várka bude přímo *vynikající*. Jen kdyby dokázala přimět svého bratra, aby si je přestal neustále cpát do pusy, a mohla jich konečně odnést matce tolik, aby výsledek jejich snahy mohla zpracovat.

Košík byl sotva z poloviny plný, když tichý noční vzduch prořízl první výkřik.

Dívka i její bratr ztuhli. On pootevřel ústa umazaná od stříbrné šťávy, ona ustaraně nakrčila čelo. Smaragdovými očima zaletěla k otci, který v rukou držel celou náruč aloe. Nedíval se na mechovitě rostliny, ale zíral nahoru k jejich domku na kopci a z obličeje se mu vytrácela barva.

„Papá, co –“

„Tíše, Kerrine,“ okřikl muž synka, zahodil aloe a rozběhl se k nim. „To si nejspíš jen Zuleeka a Torell hrají, ale měli bychom se ujistit, že –“

Cokoli chtěl říct o jejich starší sestře a bratrovi, vytratilo se v dalším křiku a zvuku tříštění, které se rozléhalo seshora až dolů k místu, kde stáli.

„Papá –“ Tentokrát se ozvala dívka. Když jí otec vykroutil košík z rukou, až se bobule rozletěly na všechny strany, a pevně jí sevřel prsty, polekaně nadskočila. Než stačila říct cokoli dalšího, varoval je pronikavý křik její matky.

„UTEČ, FARANE! *UTEČ!*“

Otec ji stiskl, až to zabolelo, ale už bylo pozdě poslechnout varování. Z domku se vyřítily vojáci. Měli tasené meče a dokonce i v tlumeném světle zářila jejich zbroj stříbrem.

Byl jich aspoň tucet.

Bylo jich mnoho.

Příliš mnoho.

Malá dívka se skrz trnité šlahouny natáhla pro ruku svého bratra. Dlaň měl lepkavou od stříbrůvkové šťávy a prsty se mu trásly. Neměli kam utéct, protože za zády měli ledovou řeku, příliš divokou a hlubokou, než aby se ji pokusili překročit.

„To je v pořádku,“ uklidňoval je otec chvějícím se hlasem, když se vojáci blížili. „Všechno bude v pořádku.“

A pak je vojáci obklíčili.

O DESET LET POZDĚJI

KAPITOLA JEDNA

Kiva Meridanová se podívala na chlapce připoutaného ke kovovému stolu, sklonila se k němu a zašeptala: „Zhluboka se nadechni.“

Než stačil mrknout, vzala ho za zápěstí a zabodla mu špičku do-
běla rozžhavené čepele do hřbetu ruky. Vykřikl a vzepjal se proti ní –
vždycky to tak dělali –, ale sevřela ho ještě pevněji a dál vyřezávala tři
hluboké čáry, které tvořily písmeno Ž, do jeho kůže.

To jediné písmeno ho identifikovalo jako vězně v Zalindově.

Rána se zahojí, ale jizva už mu zůstane navěky.

Kiva pracovala, jak nejrychleji mohla, a své sevření uvolnila, teprve když byla hotová. Potlačila nutkání říct, že to nejhorší má za sebou. Přestože byl sotva na prahu dospívání, byl už dost starý, aby rozlišil pravdu od lži. Teď patřil Zalindovu. Kovový náramek kolem zápěstí ho označoval jako vězně H67L129. V budoucnosti ho nečekalo nic dobrého – a kdyby mu teď lhala, nijak by mu to neprospělo.

Přetřela mu krvácející kůži mízou z jílků, aby zabránila infekci, pak ji poprášila popelem z kardamínu, aby zmírnila bolest, a nakonec mu ruku zabalila do kusu lněného plátna. Tiše ho upozornila, aby se po následující tři dny pokusil udržet obvaz suchý a čistý, i když věděla, že pokud bude přidělen na práci v tunelech, na farmách nebo v kamenolomu, bude to nemožné.

„Nehýbej se, už jsem skoro hotová,“ řekla Kiva, když měnila čepel za nůžky. Byly flekaté rzí, ale ostré, že by rozstříhly i ocel.

Chlapec se roztrásl, strachem se mu rozšířily zorničky a v obličejí zbledl jako stěna.

Kiva mu nenabídla žádná uklidňující slova, ne když u dveří ošetřovny stála ozbrojená žena a sledovala každý její pohyb. Obvykle jí poskytl aspoň trochu soukromí, aby mohla pracovat, aniž by na sobě cítila tlak chladných, tvrdých očí dozorců. Ale po nepokojích, které ve věznici vypukly minulý týden, všude panoval neklid a dozorcí všechny pozorně sledovali – dokonce i takové jako Kiva, kterou považovali za oddanou řediteli Zalindova, za zrádkyni spoluvězňů. Informátorku. Špionku.

Nikdo nenáviděl Kivu víc než ona sama, ale svých rozhodnutí, bez ohledu na důsledky, nelitovala.

Ignorovala chlapcovo fňukání, přistoupila k jeho hlavě a začala mu krátkými, ostrými pohyby stříhat vlasy. Vzpomněla si na svůj vlastní příchod do vězení před deseti lety i na to, jak ponižující jí připadalo, když ji svlékli, vydrhli a ostříhali. Opouštěla tehdy ošetřovnu s rozedřenou kůží a bez vlasů, ve svědicí šedivé haleně a stejně barevných kalhotách, které se staly jejím jediným vlastnictvím. Navzdory všemu, čím si v Zalindově prošla, byly ty první potupné hodiny tím nejhorším, co si dokázala vybavit. Při tom pomýšlení jí v její vlastní jizvě zaškubala nashromážděná bolest a oči přitáhl kovový proužek na zápěstí. Bylo do něj vyryto její identifikační číslo – N18K442 – jako neustálá připomínka, že je ničím a nikým a že říct nebo udělat nesprávnou věc, třeba se jen v nesprávný okamžik podívat na nesprávnou osobu, mohlo znamenat její smrt.

Zalindov neměl slitování, ani s nevinnými.

Obzvlášť ne s nevinnými.

Když sem Kivu přivezli, bylo jí sotva sedm let, ale ani její věk ji neochránil před brutalitou vězeňského života. Víc než kdokoli jiný věděla, že počet jejích dechů je omezený. V Zalindově nikdo nepřežil. Bylo jen otázkou času, než se připojí ke spoustám jiných, kteří odešli před ní.

Věděla, že ve srovnání s ostatními má štěstí. Ti, kteří byli určeni na těžkou práci, stěží vydrželi půl roku. Maximálně rok. V prvních

týdnech po jejím příchodu přidělili Kivu k práci v přijímací budově, kde třídila oblečení a majetek odebraný nově příchozím vězňům. Později, když bylo potřeba obsadit jinou pozici – kvůli smrtící nákaže, která vzala stovky životů –, ji poslali do dílen a dali jí za úkol čištění a opravu uniforem dozorců a dozorkyň. Z nekonečného praní a zašívání měla prsty samou krvavou oděrku a puchýř, ale ani tehdy si oproti ostatním neměla nač stěžovat.

Kiva se děsila chvíle, kdy jí příkázou připojit se k dělníkům a dělnicím, ale nikdy k tomu nedošlo. Namísto toho si poté, co zachránila život dozorcí s otravou krve, kterému poradila, aby si udělal obklad, jak to tolikrát viděla dělat svého otce, vysloužila místo v ošetřovně jako ranhojička. Za dva roky byl jediný další vězeň, který na ošetřovně pracoval, popraven za pašování andělského prachu zoufalým vězňům, takže tehdy dvanáctiletá Kiva musela převzít jeho roli. S ní přišla i odpovědnost za vyřezávání symbolu Zalindova do ruky všech příchozích vězňů, čímž do té doby opovrhovala. Věděla však, že kdyby vězně odmítla označit, ona i nově příchozí by se stali terčem zloby dozorců. Zjistila to velmi záhy – a jizvy na zádech jí to neustále připomínaly. Kdyby tu tehdy byl někdo dostatečně schopný ji nahradit, zbičovali by ji k smrti. Teď už tu ovšem takoví lidé byli.

Byla nahraditelná, stejně jako všichni ostatní v Zalindově.

Když Kiva konečně odložila nůžky a natáhla se pro břitvu, chlapecké vlasy připomínaly vrabčí hnízdo. Někdy stačilo jen odstříhnout zacuchané chuchvalce, jindy měli nově příchozí vlasy tak spleené a zavšivené, že bylo lepší vzít je dohola než riskovat zamoření celého areálu těmi malými potvůrkami.

„Neboj, zase ti narostou,“ konejšila ho Kiva a znovu si vzpomněla, jak i ji po příchodu do Zalindova zbavili jejích vlasů, černých jako noc, které se jí teď vlnily po zádech.

Přestože se ho snažila uklidnit, chlapec se dál třásl, a tak pro ni bylo těžké ho při pohybu břitvou po lebce občas neškrábnout.

Kiva mu chtěla povědět, co ho čeká, až opustí ošetrovnu, ale moc dobře věděla, že to není její práce, ani kdyby ji dozorkyně tak pozorně nesledovala. Noví vězni byli na pár prvních dní přiděleni k jinému vězni a odpovědností této osoby bylo, aby nově příchozího obeznámila se Zalindovem, upozornila jej na nebezpečí a ukázala mu, co dělat, aby zůstal naživu. Samozřejmě pokud o to dotyčný stál. Někteří lidé sem přišli s touhou zemřít. Jejich naděje se zhroutily ještě dřív, než prošli železnou branou a octli se v chladných vápencových zdech.

Kiva doufala, že v tomhle chlupci ještě trocha bojovnosti zůstala. Bude ji potřebovat, aby zvládl projít vším, co jej čekalo.

„A je to,“ prohlásila, spustila ruku s břitvou a obešla ho, aby se mu podívala do obličejce. Bez vlasů vypadal mladší. Jeho obličejci dominovaly doširoka otevřené oči, propadlé tváře a odstávající uši. „Nebylo to tak zlé, že ne?“

Chlapec na ni zíral, jako by se mu chystala podržnout hrdlo. Na takový pohled byla zvyklá, zvláště od nově příchozích. Netušili, že je jednou z nich, že je otrokyní Zalindova. Jestli bude žít dostatečně dlouho, znovu si k ní najde cestu a zjistí pravdu: že je na jeho straně a pomůže mu, jak bude moct. Stejně jako pomáhala všem ostatním, pokud mohla.

„Hotovo?“ křikla dozorkyně ode dveří.

Kiva pevně sevřela prsty kolem břitvy, ale nakonec se je přiměla uvolnit. Rozhodně nepotřebovala, aby v ní dozorkyně vycítila třeba jen jiskřičku revolty.

Netečná a poslušná – tak přežívala.

Mnoho vězňů se jí za to vysmívalo, hlavně ti, kteří nikdy nepotřebovali její pomoc. Zalindovská mrcha, tak jí někteří říkali. Bezcitná řeznice, syčeli ostatní, kdykoli procházela kolem. Nejhorší ovšem byla přezdívka Princezna smrti. Nemohla jim vyčítat, že ji tak viděli, a právě proto tuhle přezdívku nenáviděla nejvíc. Pravdou bylo, že

mnoho vězňů, kteří vkročili na ošetřovnu, už z ní nikdy nevyšlo, a podle ostatních za to mohla ona.

„Ranhojičko?“ zavolala znovu dozorkyně. „Jsi hotová?“

Kiva krátce kývla. Ozbrojená žena opustila místo u dveří a popošla do místnosti.

Dozorkyně byly v Zalindově vzácnosti. Na každých dvacet mužů připadala maximálně jedna žena. Jen zřídka zůstávaly déle, než se začaly ohlížet po nějakém jiném místě. Tahle dozorkyně byla nová. Kiva si jí poprvé všimla teprve před pár dny. Z jejího mladistvého obličejce na ni chladně a odtažitě hleděly ostražitě jantarové oči. Její kůže byla o dva odstíny světlejší než nejčernější černá, z čehož vyplývalo, že pocházela z Jiirvy nebo snad z Hadrisu, dvou království, která slula vynikajícími válečníky. Měla nakrátko ostríhané vlasy a v jednom uchu jadeitovou náušnici ve tvaru zubu. To nebylo moc moudré – někdo jí ji mohl strhnout. Na druhou stranu jí ale obklopovala aura tiché sebejistoty a její tmavá uniforma – kožená halena s dlouhými rukávy, kalhoty, rukavice a vysoké boty – jen stěží zakrývala pevné svaly. Zahrávat si s touhle mladou ženou by byl ochotný jen nějaký blázen, a kdokoli by se toho dopustil, nejspíš by se záhy octl na jednosměrné cestě do vězeňské márnice.

Kiva tu myšlenku spolkla, a když dozorkyně přišla blíž, ustoupila dozadu. Cestou ještě chlapci povzbudivě stiskla rameno. Škulbl sebou tak prudce, že toho okamžitě zalitovala.

„Já jen,“ – Kiva ukázala na hromadu odhozeného oblečení, které měl chlapec na sobě, než se převlékl do šedivého vězeňského mundúru – „odnesu to do přijímací budovy k roztřídění.“

Tentokrát přikývla dozorkyně, pak jantarovými očima pohlédla na chlapce a přikázala: „Pojď.“

Ve vzduchu byl cítit pach jeho strachu. Postavil se na podlamující se nohy, zraněnou ruku si přidržel tou zdravou a vyšel za dozorkyní z místnosti.

Neohlédl se.

Nikdy se neohlíželi.

Než se pohnula, Kiva počkala, dokud si nebyla jistá, že je sama. Její pohyby byly rychlé a efektivní, ale prodchnuté horečnatou naléhavostí. Očima neustále zalétávala ke dveřím s vědomím, že kdyby ji chytli, byla by mrtvá. Ředitel měl ve vězení další informátory. Možná upřednostňoval Kivu, ale ani to by ji neochránilo před potrestáním – anebo popravou.

Jak se prohřabávala hromádkou oblečení, krčila nos nad nepříjemným zápachem z dlouhého cestování a mizerné hygieny. Když nahmatala něco vlhkého, hlínu a bláto a další věci, které raději dál nezkoumala, nevšímalá si toho. Něco hledala. Hledala, hledala, hledala.

Prsty přejela po celé délce chlapcových kalhot, ale nic nenašla, a tak přešla ke lněné košili. Byla silně obnošená, na některých místech roztržená, jinde zalátaná. Kiva prozkoumala všechny stehy, ale pořád nic. Už začala ztrácet naději. Ale pak sáhla pro jeho ochozené boty – a tam to bylo. V rozbitém, odchlipujícím se švu levé boty byl vložený malý kousek složeného papíru.

Rozechvělými prsty jej rozložila a dala se do čtení zašifrovaných slov.

↓ ↘ ⊕ ≡ × ∪ ≡ ⌘ ≡ ∩ ≡ ∩ #.

⌘ ⊠ ↘ ⊗ ~ ∴ ∴ ~ ⌘ # × ⊠.

⊠ ↘ # ↓ ^ ≡ ⊕ ≡.

Kiva si v duchu vzkaz přeložila, hlasitě vydechla a úlevou svésila ramena. *Jsmo v bezpečí. Žůstaň naživu. Přijdeme.*

Už to byly tři měsíce, co Kiva naposledy dostala zprávu od své rodiny. Tři měsíce prohledávala oblečení nových, otupělých vězňů a doufala v jakýkoli útržek informací z vnějšího světa. Kdyby nebylo dobroty vrchního stájníka Raze, neměla by žádnou možnost, jak komunikovat s lidmi, které milovala. Riskoval život, aby jí skrz zalindovské zdi propašoval vzkazy, a přestože byly vzácné – a stručné – znamenaly pro Kivu celý svět.

J sme v bezpečí. Zůstaň naživu. Přijdeme.

V posledních deseti letech sporadicky přicházelo stejných šest slov nebo jiná podobná slova útěchy, většinou ve chvíli, kdy je Kiva potřebovala slyšet nejvíc.

J sme v bezpečí. Zůstaň naživu. Přijdeme.

Ta prostřední část se snadněji řekla, než vykonala, ale Kiva vždycy udělala, jak jí řekli. Věděla naprosto jistě, že její rodina jednou vyplní svůj slib a přijde si pro ni. Bez ohledu na to, kolikrát už ta slova napsali, bez ohledu na to, jak dlouho už čekala, Kiva lpěla na jejich ujištění a neustále si jej v hlavě opakovala dokola a dokola.

J sme v bezpečí. Zůstaň naživu. Přijdeme.

Jednoho dne bude zase se svojí rodinou. Jednoho dne se dostane ze Zalindova a už nebude vězeňkyní.

Na ten den čekala už deset let.

Ale s každým uplynulým týdnem se její naděje víc a víc zmenšovala.

KAPITOLA DVA

Přišel jako mnoho ostatních: zakrvácený a téměř mrtvý.

Než se v Zalindově objevili nově příchozí, uplynul celý měsíc. Měsíc, během kterého Kiva nemusela nikomu do kůže vyřezávat písmeno Ž. Kromě obvyklých vězeňských zranění a propuknutí tunelové horečky – nakažení museli podstoupit karanténu, někteří z nich zemřeli, a ti, kteří ne, si zemřít přáli, ale jakmile horečka pominula, byli zpátky na nohou – tu pro ni byla jen trocha práce.

Ovšem dnes...

Tři nově příchozí.

Kolovaly zvěsti, že jsou z Vallenie – hlavního města Evalonu, největšího království ve Wenderallu.

V zimních měsících se vozy objevovaly jen zřídka, hlavně ty, které přijížděly z jižních oblastí jako Evalon. Vězně, které přivázely z takových velkých vzdáleností, obvykle drželi v městských věznicích anebo vesnických žalářích až do jarní oblevy, kdy byla mnohem menší pravděpodobnost, že během několikátýdenní cesty zahynou. Cestu skrz Belhareskou poušť a Tanestranské hory někdy nepřežili ani samotní dozorcí, zvláště když se pokazilo počasí a přes horské průsmyky se hnaly sněhové bouře. Ti, kteří se vydali na cestu z Vallenie, museli navíc překročit Divostep a Crewlingské močály a pak se pustit rovnou skrz Naříkající lesy – a to byla náročná cesta i v těch nejlepších časech, zvláště ve spojení s neurvalým chováním doprovázejících dozorců.

Nezáleželo na tom, jestli vězni dorazili v zimě, v létě, na jaře nebo na podzim, ani na tom, odkud pocházeli. Cesta do a ze Zalindova

byla vždycky nebezpečná. Nacházel se na sever od Evalonu, poblíž hranic s královstvími Mirraven a Caramor. Ze žádného z osmi království Wenderallu nebylo snadné jej dosáhnout. Tohoto vězení nicméně využívala všechna království. Sváželi do něj problematické obyvatele ze všech koutů kontinentu a nikoho nezajímalo, zda cestu přežijí.

I dnes vyžadoval ze tří mužů, kteří byli dopraveni hlavní branou a odesláni rovnou na ošetrovnu, pozornost Kivy jen jeden, jelikož druzí dva už se odebrali do věčného světa a jejich těla byla bledá a ztuhlá. Zatím nebyli cítit rozkladem, takže nejspíš zemřeli poměrně nedávno, ale tím se nic neměnilo. Byli mrtví – a neexistoval způsob, jak je přivést zpátky.

Ovšem ten třetí... jeho pulz, třebaže slabý, byl překvapením.

Kiva se na něj podívala a přemýšlela, jestli vydrží ještě aspoň hodinu.

Ze všech sil se snažila ignorovat dvě mrtvolky natažené na kovových stolech po její pravici a prohlížela si toho jediného přeživšího. Přemýšlela, kde začít. Potřebovala ho umýt, nejenom proto, že byl špinavý, ale i proto, že se nedalo poznat, kolik z té zaschlé krve, která ho pokrývala, je jeho a jestli má nějaké rány, které je nutné ošetřit.

Kiva zakroutila rameny, vyhrnula si otrhané rukávy k loktům a škulba sebou, když si drsnou šedivou látkou podráždila dosud se hojící rány na vnitřní straně pravého předloktí. Nedovolila si přemýšlet o tom, co jí před třemi dny udělal jeden dozorce anebo co se mohlo stát, kdyby se ta nejnovější dozorkyně – mladá žena s ostrážitým pohledem jantarových očí – neobjevila ve chvíli, kdy se objevila.

Kiva pořád netušila, proč ta žena zasáhla a upozornila ostatní dozorce, že by se jejich chování určitě nelíbilo řediteli. Dozorci nebyli hloupí. Věděli, že i když ředitel vládne vězňům v Zalindově železnou rukou, v žádném případě netoleruje, aby dozorce zneužívali svou moc. To jim ovšem nebránilo v tom, aby vězňům ubližovali. Jen si dávali pozor, aby je přitom nikdo nechtyl.

Nové dozorkyni se zatím z jantarových očí nevytratila jiskra úcty, *života*, která obvykle během prvních týdnů ve vězení vybledla a změnila se v trpkou popudlivost. To bylo jediné zdůvodnění jejího zása- hu, na jaké Kiva dokázala přijít. Ale přestože byla dozorkyni s janta- rovýma očima vděčná, měla teď pocit, že se stala její dlužnicí. A dlužit někomu něco v Zalindově nikdy nevěstilo nic dobrého.

Kiva potlačila své neklidné myšlenky, nabrala do dřevěného džbe- ru čerstvou vodu a vrátila se k muži. Začala jej opatrně a pečlivě omý- vat a odlupovat z něho vrstvy potrhaného oblečení.

Nikdy nezapomeň, myšičko: žádní dva lidé nevypadají stejně, ale všichni jsme svým způsobem krásní. Lidské tělo je mistrovské dílo, které si zaslouží naši úctu. Vždy.

Když Kiva v duchu uslyšela otcův hlas, ostře se nadechla. Už dlouho ji nepřemohly vzpomínky na dětství, už dlouho neslyšela svou přezdívku „myšička“ – kterou si vysloužila tím, že když se jako malá něčeho lekla, vždycky hlasitě vypískla – a už dlouho ji v očích nepálily slzy.

Přestaň, okřikla se v duchu. Tam nechod.

Zhluboka se nadechla, poskytla si tři minuty, aby se vzpamatova- la, a pak se rázně pustila znovu do práce. Z otcových šeptem proná- šených rad ji bolelo srdce a její myšlenky se nedobrovolně vracely do dnů strávených v jeho ordinaci, kde pomáhal vesničánům, kteří ho vyhledali kvůli tomu či onomu neduhu. Ve svých nejranějších vzpo- mínkách mu neustále byla po boku – přinášela vodu, trhala plátno, dokonce sterilizovala skalpely, jakmile byla dost velká, aby si jimi neublížila. Ze všech sourozenců se jako jediná narodila s otcovou vášní pro léčení a touhou zmírňovat utrpení druhých.

A teď byla tady a chystala se pořezat dalšího muže.

Ucítla svědění na stehně. Ignorovala ho.

Zaskřípala zuby, odsunula svoje vzpomínky a soustředila se na od- straňování posledních zbytků mužova oblečení. Nechala ho jen ve

spodním prádle. Při pohledu na téměř nahého muže, který před ní ležel, necítila žádné rozpaky. Bylo pro ni zcela normální pozorovat ho profesionálním pohledem a jen hodnotit jeho zranění. V zadních koutech své mysli by mohla ocenit jeho pevně stavěné tělo a medově zbarvenou kůži, která se začala objevovat pod smývanou krví, ale spíš než aby přemýšlela, jakým stylem života získal takovou postavu – a co ho přivedlo do Zalindova –, cítila strach, co to pro něj bude znamenat, až se probudí. Byl svalnatý, a tudíž silný, což by mohlo přivolat nevhodnou pozornost a vysloužit mu přidělení na tu nejhorší možnou práci.

Takže by možná bylo nejlepší, kdyby se vůbec neprobudil.

Za tu myšlenku se napomenula a zdvojnásobila své úsilí očistit ho, protože si uvědomovala, že dozorce jako vždy sleduje každý její pohyb. Tentokrát stál ve dveřích Řezník, který při výměně směn nahradil Kostru. Kiva věděla, že to nejsou jejich skutečná jména, ale její spoluvězni měli velmi pádné důvody k jejich používání. Řezník se jen zřídkakdy vynořil z Rokle, budovy, v níž se vykonávaly tresty a která byla přilepená k severovýchodní zdi. Jeho přezdívka byla varováním a příslibem pro všechny, kteří tam byli posláni a z nichž se vrátilo jen pár. Naopak Kostra se pravidelně objevoval v areálu věznice, často přecházel po vrcholu vápencové zdi s kuší přes rameno anebo zaujal pozici v jedné ze strážních věží. Přestože svou přítomností nevyvolával takovou hrůzu jako Řezník, jeho záliba v rozmarném lámání kostí vězňům znamenala, že se mu Kiva vždycky vyhýbala širokým obloukem.

Nebylo zvykem, aby měl některý z těchto násilnických dozorců službu na ošetřovně, ale vězni byli v poslední době neklidní, protože kvůli zimním útrapám byli všichni nervóznější než jindy. Dlouhotrvající mráz způsobil, že porce jídla byly minimální. Drsné počasí ničilo plodiny, ale také bránilo dělníkům na farmách sklídit úrodu. Když se jim nedařilo naplnit jejich denní normy – což se dělo už celé

týdny –, pociťovali důsledky mnohem výrazněji než ostatní. Nejenže jim kručelo v žaludku, ale také je trestali ruce dozorců, kteří je hlídali.

Zima v Zalindově byla neúprosná. *Každé* roční období bylo nemilosrdné, ale zima byla pro vězně obzvlášť krutá – jak po deseti letech zkušeností věděla i Kiva. Moc dobře si uvědomovala, že ty dvě mrtvoly v její blízkosti nejsou jediné, které tento týden pošle do márnice, a že než přejde zima, v místním krematoriu jich skončí mnohem víc.

Otřela poslední zbytky krve z mužova hrudníku a prozkoumala jeho omytou kůži. Všimla si, že má břicho samou modřinu. Na kůži mu vykvetla celá paleta barev, takže během cesty z Vallenie ho nejspíš několikrát zmlátili. Ale po důsledném prohmatání Kiva nabyla přesvědčení, že nedošlo k žádnému vnitřnímu zranění. Její pozornost si vyžádalo několik hlubokých ran, ale z nich to velké množství krve, které měl muž na těle, pocházet nemohlo. Trochu se jí ulevilo, když si uvědomila, že ty nejhorší rány se nacházely na tělech jeho zemřelých společníků. Možná jim chtěl zachránit život a pokusil se zastavit krvácení.

Anebo... to byl on, kdo je zabil.

Ne všichni, kdo se octli v Zalindově, byli nevinní.

Většina nebyla.

S chvějícími se prsty obrátila pozornost k mužovu obličejí. Ze všeho nejdřív se soustředila na kontrolu jeho životních orgánů, takže mu dosud neočistila krev a špínu z tváře. Obojí tvořilo tak silnou vrstvu, že nedokázala rozeznat jeho rysy.

Kdysi by začala práci u hlavy, ale už před lety zjistila, že pokud jde o zranění mozku, nemůže s tím nic moc udělat. Bylo lepší dát do pořádku všechno ostatní a doufat, že se daná osoba probudí s neporušeným rozumem.

Přejela pohledem od mužova špinavého obličejí ke stejné špinavé vodě ve džberu, skousla si rty a zvažovala své možnosti. Rozhodně neměla chuť žádat Řezníka, ale k dokončení práce potřebovala

čistou vodu – nejenom k umytí mužova obličeje a vlasů, ale hlavně k pečlivějšímu vyčištění ran předtím, než je začne sešívát.

Pacienti mají vždycky přednost, myšičko. Jejich potřeby musíš klást před svoje, pokaždé.

Když Kiva v duchu opět uslyšela otcův hlas, tiše vydechla, ale tentokrát ji bolest srdce téměř uklidňovala. Jako by byl v té místnosti s ní a šeptal jí rovnou do ucha.

Věděla, co by udělal na jejím místě, a tak zvedla džber a otočila se ke dveřím. Řezníkovy bledé oči se zabodly do jejích a po jeho brunátném obličeji se začalo šířit temné očekávání.

„Potřebuju trochu –“ Než stihla svou prosbu dokončit, její tichý hlas někdo přerušil.

„Máš se vrátit do Rokle,“ řekla dozorkyně s jantarovými očima, která se zjevila za Řezníkem a odvrátila jeho pozornost. „Já to tu převezmu.“

Beze slova – ale s chlípným pohledem upřeným na Kivu, který způsobil, že jí naskočila husí kůže – se Řezník otočil na patě a po pěšině vedoucí z ošetřovny rázně odpochoval pryč, až mu pod bagančaty skřípal štěrk.

Kiva si přála, aby voda, kterou držela v rukou, byla čistá a ona s ní mohla ze sebe smýt nepříjemný pocit z jeho pohledu. Ve snaze skrýt svůj neklid si zastrčila za ucho pramen vlasů. Zvedla oči a zachytila jantarový pohled dozorkyně.

„Potřebuju trochu čerstvé vody,“ požádala Kiva. Téhle ženy se nebála tolik jako Řezníka, ale pořád se chovala ostražitě, mluvila tiše a tvářila se poddajně.

„Kde je ten kluk?“ zeptala se dozorkyně. Kiva se na ni nejistě podívala a dozorkyně dodala: „Ten ryšavý, koktavý kluk. Ten, co ti pomáhal s,“ – mávnutím ruky obsáhla celou místnost – „tímhle vším.“

„Tipp?“ řekla Kiva. „Na zimu ho poslali do kuchyně. Tam je pro něj víc práce než tady.“

Popravdě, s nedávným propuknutím tunelové horečky by Kiva Tippovu pomoc s pacienty v karanténě ocenila, jelikož další dva vězni přidělení na ošetrovnu se tak báli nákazy, že se drželi od nemocných co možná nejdál. Kvůli nim měla Kiva tolik práce, že kromě pár nedostatečných hodin spánku trávila veškerý čas péčí o nespočet zailindovských vězňů – což bylo náročné i v zimě, kdy byl počet nově příchozích téměř mizivý. S přicházejícím jarem bude řezat ruce davům nově příchozích, jako návdavek ke každodenní starosti o zdravotní stav vězňů. Ale to se k ní zase vrátí Tipp a trochu jí uleví, třebaže jen převzetím drobných úkolů, jako je povlékání postelí a snaha udržovat čistotu v tomhle výrazně nesterilním prostředí.

Teď ovšem Kiva žádného pomocníka neměla. Na všechno byla sama.

Dozorkyně s jantarovými očima se rozhlédla po místnosti, na moment se zastavila u přeživšího muže se špinavým obličejem, silně pohmožděným a napůl nahým tělem, u obou mrtvých mužů i džberu se špinavou vodou a chvíli jako by zvažovala její slova.

„Počkej tady,“ vyhrkla dozorkyně nakonec.

A byla pryč.

KAPITOLA TŘI

Než se dozorkyně za pár minut vrátila, Kiva se neodvážila pohnout jediným svalem. Spolu s dozorkyní přišel chlapec, kterého postrčila dovnitř. V momentě, kdy jeho oči našly Kivu, se mu pihami posetý obličej rozzářil a ústa se roztáhla do širokého úsměvu s chybějícím zubem.

Tipp s jasně ryšavými vlasy a velkýma modrýma očima připomínal hořící svíčku. Také se tak choval. Byl plný energie a prskal nadšením. V jedenácti letech jako by ho nic nedokázalo vyvést z míry. Bez ohledu na výsměch a pocit marnosti, které musel každý den prožívat, všude kam přišel, přinesl světlo a pro každého vězně, který to zrovna potřeboval, měl laskavé slovo a něžné pohlazení. Byl milý i k dozorcům, i když se k němu chovali tvrdě a netrpělivě.

Kiva nikdy nepotkala nikoho takového, jako byl Tipp, rozhodně ne tady v Zalindově.

„K-K-Kivo!“ vykoktal Tipp a vrhl se vpřed. Na chvíli to vypadalo, že to zkusí a obejmě ji – jako by se neviděli celé roky –, ale v poslední vteřině odolal, protože porozuměl řeči jejího těla. „N-nevěděl jsem, proč mě sem Naari b-bere! Měl jsem o-o-o-o-“ Protáhl obličej a zkusil jiné slovo. „Dělal jsem si s-starosti.“

Kiva pohlédla na dozorkyni. Nepřekvapilo ji, že Tipp, vždycky tak přátelský, zná její jméno. Naari. Aspoň o ní Kiva nemusela nadále přemýšlet jako o ženě s jantarovými očima.

„Ranhojička potřebuje pomoc, chlapče,“ pronesla Naari znuděně. „Přines jí trochu čisté vody.“

„Už letím!“ vychrlil Tipp dychtivě a popadl vědro. Kiva se lekla, že rozlije zakrvácenou a zablácenou vodu po podlaze celé ošetřovny, ale on byl i s vědrem venku ze dveří dřív, než ho stačila varovat, aby dal pozor.

Rozhostilo se rozpačité ticho, dokud si Kiva neodkašlala a nezašptala: „Děkuju. Totiž, za přivedení Tippa.“

Dozorkyně – Naari – jednou přikývla.

„A... taky za ten večer onehdy,“ dodala Kiva tiše. Nepodívala se na čerstvé popáleniny na své paži, nepřivolala pozornost k rozhodnutí některých dozorců, že ona bude ten večer zdrojem jejich zábavy.

Nebylo to poprvé.

Dokonce to nebylo ani to nejhorší, co Kiva zažila.

Ale i tak byla dozorkyní za její zásah vděčná.

Naari znovu kývla. Ale protože to udělala stejně odměřeně jako předtím, Kivě došlo, že bude lepší už nic jiného neříkat. Přesto to bylo zvláštní. Když teď znala její jméno, už ji dozorkyně tolik neděsila, už ji tolik... nezastrašovala.

Opatrně, myšičko.

Kiva nepotřebovala ozvěnu otcova varování. Věděla, že Naari má v rukou moc nad životem a smrtí – nad *jejím* životem a smrtí. Byla dozorkyní v Zalindově. Sama o sobě byla zbraní, zosobněnou smrtí.

Kiva se v duchu napomenula, vrátila se k přeživšímu muži a tvářila se, že má plné ruce práce s kontrolou jeho pulzu. Pořád byl slabý, ale silnější než předtím.

Tipp se vrátil od studny v rekordním čase a dřevěné vědro bylo až po okraj plné čerstvé, čisté vody.

„Co se s j-jim stalo?“ zeptal se, a zatímco Kiva začala žijícímu muži jemně omývat obličej, ukázal na ty dva mrtvé vzadu.

„Nevím jistě,“ odpověděla Kiva a letmo pohlédla na Naari, aby odhadla, co si myslí o jejich hovoru. Dozorkyní to zjevně nezajímalo, a tak Kiva pokračovala. „Tenhle byl ale celý od jejich krve.“

Tipp zamyšleně civěl na muže. „Myslíš, že to u-udělal on?“

Kiva vymáchala špinavý hadřík a pokračovala v odstraňování vrstev špíny. „Záleží na tom? Někdo si myslí, že se něčeho dopustil, jinak by tu nebyl.“

„Z toho by mohl být z-zajímavý příběh,“ poznamenal Tipp a odběhl k dřevěnému pracovnímu stolu, aby přichystal věci, které by Kiva mohla potřebovat. Obličej jí zjhl nad jeho pozorností, ale dala si pozor, a než se obrátil zpátky k ní, tvářila se už zase zcela lhostejně.

Udržovat v Zalindově jakýkoli vztah bylo nebezpečné. Starost o jiné vedla jen k bolesti.

„Ty z toho určitě uděláš dobrý příběh, i kdyby ve skutečnosti nešlo o nic zajímavého,“ zhodnotila a přesunula se k mužovým vlasům.

„M-máma mi říkávala, že až vyrostu, bude ze mě b-b-bard,“ zaculil se Tipp.

Kiva křečovitě sevřela hadřík. Poprvé za tři roky si vzpomněla na Tippovu matku Ineke a při té vzpomínce ji zabořelo srdce. Ineke obvinila, že ukradla šperky urozené dámě, a když ji poslali do Zalindova, tehdy osmiletý Tipp se odmítl pustit jejích sukní, a tak ho strčili do vozu spolu s ní. O půl roku později se Ineke zranila při práci na jatkách, ale dozorcí jí nedovolili navštívit ošetrovnu, dokud nebylo příliš pozdě. Infekce už se jí rozšířila do krve a během několika dnů zemřela.

V tu noc držela Kiva Tippa v náruči a jeho tiché slzy jí smáčely oblečení.

Druhý den malý chlapec se zarudlýma očima a oteklým obličejem pronesl jen čtyři slova: *Chtěla by, abych ž-žil.*

A tak žil. Se vším, co měl ve svém nitru, Tipp žil.

Kiva byla přesvědčená, že i dál žít bude – *venku* ze Zalindova. Jednoho dne.

Ale sny byly velmi pošetilé. A Kiva byla největší pošetilec ze všech.

Obrátila svou pozornost zpátky k muži, který ležel před ní, a pomalu mu začala rozčesávat zacuchané vlasy. Nebyly dlouhé, což byla

výhoda, ale nebyly ani krátké. Kiva přemýšlela, jestli je oholit, a důkladně je prohlížela. Neviděla však žádné známky zavšivení, a jakmile je zbavila krve a špíny a začaly schnout – přičemž se objevil sytý zlatý odstín někde mezi blond a hnědou –, jejich třpytivý lesk se stal ještě výraznějším.

Zdravé vlasy, zdravé tělo. Obojí bylo u nově příchozích velmi vzácné.

Kiva se přistihla, jak v duchu opět přemýšlí, jakým stylem tenhle muž žil a co ho přivedlo k tak velkému pádu.

„N-nehodláš omdlít, že ne?“ otázal se Tipp, který se zjevil u jejího lokte s kostěnou jehlou a špulkou ketgatu.

„Cože?“

Tipp kývl hlavou k ležícímu muži. „Omdlít. Kvůli tomu, j-jak vypadá.“

Kiva nakrčila čelo. „Jak...“ Očima zabloudila k mužovu obličejí a poprvé si ho pořádně prohlédla. „Aha.“ Zamračila se ještě víc a řekla: „Jasně, že nehodlám omdlít.“

Tippovi zacukaly koutky úst. „Pokud se ti to s-stane, bude to v pořádku. Chytím tě.“

Kiva po něm střelila pohledem a otevřela pusy, aby se ohradila, ale než ze sebe stihla vydat jediné slovo, přímo vedle nich se objevila Naari, která se k nim nepozorovaně přiblížila svižnými, tichými kroky.

Než si v tom Kiva stačila zabránit, uniklo jí z úst tiché vyjeknutí, ale dozorkyně ani na moment neodtrhla oči od muže ležícího na kovovém stole.

Ne, to nebyl muž. Když teď byl čistý a daly se rozeznat jeho rysy, Kiva viděla, že ještě úplně nedospěl. Ale už to nebyl ani kluk. Bylo mu osmnáct nebo devatenáct let – takže byl asi o rok nebo dva starší než ona.

Zatímco na něj Naari dál civěla, Kiva dělala totéž. Měl vysoké čelo, rovný nos, dlouhé řasy...

Nad jeho rysy by zajásala spousta malířů. Nad levým okem měl řeznou ránu ve tvaru půlměsíce, která potřebovala zašít, dost hlubokou, takže mu po ní na medově zbarvené kůži určitě zůstane bleďá jizva. Jinak byl ale jeho obličej neposkvřený. Na rozdíl od zbytku jeho těla, jak se Kiva stačila přesvědčit, když ho omývala. Záda měl posetá navzájem se křížujícími jizvami, podobnými těm, jaké na sobě měla ona sama, i těm, jaké měla spousta vězňů, kteří zažili jedno či dvě bičování. Jeho jizvy ale neměly charakteristický vzhled stop po devíticase kočce. Kiva netušila, jaký druh biče mohl zanechat tak hluboké rány, ale zranění měl jen na zádech. Na zbytku těla se nacházelo jen pár dalších jizev, včetně čerstvých ran, které nejspíš utržil cestou do Zalindova.

„A ty n-nehodláš omdlít, Naari?“

Tippova slova vytrhla Kivu z myšlenek, a jakmile si uvědomila, že Tipp mířil dotaz na dozorkyni, ostře se nadechla.

Vězni nikdy nesměli dozorcům klást otázky.

Ale bylo to ještě horší – Tipp si z dozorkyně *utahoval*.

Od smrti jeho matky se Kiva snažila Tippa chránit, jak to jen šlo, ale moc toho udělat nemohla. A teď, po tomhle...

Naari konečně odtrhla oči od obličeje mladého muže a při pohledu na Tippův uličnický úsměv a Kivin špatně skrývaný strach je přimhouřila. Ale řekla jen: „Pro případ, kdyby se probudil, je potřeba ho držet.“

Kivě unikl z plic zadržovaný dech. Úlevou se jí zatočila hlava, i když si všimla, kam se přesunul Naariin jantarový pohled, a uviděla, co Tipp drží v druhé ruce. Měl v ní skalpel se špičkou rozžhavenou doběla.

Samozřejmě. Kiva nejenže musela toho mladého muže dát do pořádku, ale také mu musela na ruku vyřezat značku. Otázkou bylo, co udělat jako první? Ale dozorkyně už to zjevně rozhodla. Její blízkost nedávala Kivě na výběr, a tak sáhla po skalpelu, a ne po jehle a niti.

Ty přijdou na řadu později, a to už se snad, jak Kiva doufala, dozorkyně odklidí do bezpečné vzdálenosti.

„Já ho p-podržím,“ nabídl se Tipp, obešel Kivu a postavil se k muži z druhé strany. Nebezpečí, kterému se právě zázračně vyhnul, evidentně vůbec nevnímal, a Kivin zoufalý varovný pohled po něm sklouzl zcela nezúčastněně.

„Tak ho chyt' za nohy,“ poručila mu Naari. „Tenhle vypadá, že je silný.“

Silný. To slovo způsobilo, že se Kivě sevřel žaludek. Neexistovala šance, že by ho přiřadili na práci v kuchyni nebo dílně. Bezpochyby bude přidělen na tvrdou práci.

Šest měsíců, víc nevydrží. Rok, když bude mít štěstí.

Pak bude mrtvý.

Kiva si nesměla dovolit, aby jí to dělalo starosti. Za deset let viděla tolik smrti, byla svědkem takového utrpení. Osud dalšího člověka nic nezmění. Byl jenom číslem – D24L103, podle kovového náramku, který mu na ruku připevnili dozorcí, co zodpovídali za jeho převoz.

S prvním tahem skalpelu po hřbetu jeho levé ruky Kiva ucítla svědění na stehně, ale ignorovala jej a připomněla si, proč to dělá, proč schválně ubližuje lidem a zrazuje tak vše, co představuje posláni ranhojiče.

J sme v bezpečí. Zůstaň naživu. Přijedeme.

Od toho posledního vzkazu už od své rodiny žádnou zprávu nedostala, a protože teď panovala zima, ani nečekala, že nějakou dostane. To až s jarem, až bude do věznice přicházet stabilní proud nových vězňů. Stále ale myslela na jejich poslední slova, na jejich ujištění, prosbu i příslib.

Kiva dělala, co musela – léčila lidi, ale také jim ubližovala. Všechno to dělala, aby zůstala naživu. Všechno to dělala, aby získala čas, než si pro ni její rodina bude moct přijít, než se jí podaří uprchnout.

Tenhle mladý muž... patřil k těm, kteří se jí řezali snadněji než ostatní, a tak pro ni bylo lehčí snášet svou vinu. Jelikož nebyl při vědomí, nemusela se dívat do jeho očí naplněných bolestí, když zanořila skalpel do kůže, nemusela vnímat, jak se chvěje, sotva se ho dotkne, a nemusela sledovat, jak se v jeho očích mění v netvora.

Tipp to věděl – viděl Kivu označovat příliš mnoho vězňů, než aby se to dalo spočítat, a nikdy ji za to neodsuzoval.

Dozorci se o její práci nijak zvlášť nezajímali, jen chtěli, aby byla brzy hotová. Naari nebyla výjimkou, dokonce ani záhy po svém příchodu do Zalindova. Ale ze všech ostatních tahle dozorkyně s jantarovými očima jako jediná projevila aspoň náznak znechucení. I teď, zatímco rukama v rukavicích tiskla mužova ramena ke kovovému stolu pro případ, že by se probudil, zatnula zuby, když Kiva zanořila čepel skalpelu do jeho kůže.

Kiva pracovala rychle, a když byla hotová, Tipp už měl připravenou nádobku s mízou z jílků a čistý pruh plátna. Dozorkyně se beze slova vrátila ke dveřím a zaujala svou původní pozici, jako by byla spokojená, že se nově příchozí vězeň nepohnul a nezničil své čerstvě vyřezané ž.

„Škoda, že má tu r-r-ránu na obličejí,“ poznamenal Tipp, když Kiva obvázala muži ruku a začala zašívát ostatní otevřené rány na jeho těle a mazat je antibakteriální mastí.

„Proč?“ zašeptala Kiva, která jej poslouchala jen na půl ucha.

„Zničila jeho hezký obličej.“

Kiviny prsty se zastavily uprostřed šití rány na pravém hrudním svalu. „Hezký obličej, nebo ne, pořád je to muž, Tippe.“

„No a co?“

„No a co?“ zopakovala po něm Kiva. „Většina mužů jsou prasata.“

Rozhostilo se tíživé ticho – jen Naari u dveří si tiše odfrkla, téměř jako by ji to pobavilo –, dokud Tipp konečně nevypřskl: „Já jsem taky muž. A nejsem p-prase.“

„Jsi ještě malý,“ opáčila Kiva. „Dej tomu čas.“

Tipp si odfrkl. Myslel, že Kiva žertuje. Ale ta svoje slova nijak nezlehčila. Doufala, že Tipp zůstane milý a starostlivý jako doposud, ale všechno bylo proti němu. Jediný muž, k němuž Kiva cítila úctu, byl její milovaný otec. Ale... on byl také jediný svého druhu.

Tentokrát Kiva nedovolila, aby ji přemohla nostalgie, a rychle a efektivně dokončila šití ran na mužově hrudi a zádech. Ještě dvakrát zkontrolovala, jestli nemá nějaké rány i na nohou, a přesunula se k jeho obličejí.

A zrovna ve chvíli, kdy mu přiblížila jehlu k čelu, otevřel oči.

KAPITOLA ČTYŘI

Muž se prudce posadil a Kiva se zapotácela dozadu. Nevěděla jistě, kdo se lekl víc – jestli ona, on, Tipp nebo dozorkyně.

„Co to –“ vyhrkl muž a pohledem horečnatě bloudil po celé místnosti. „Kdo – kde –“

„Klid,“ řekla Kiva a zvedla obě ruce. Jeho oči nejdřív spočinuly na kostěné jehle a pak si všiml krve na jejích pažích – *jeho* krve. V další vteřině sešplhal z kovového stolu a začal od všech couvat jako lapené zvíře.

Kiva si uvědomila, že se kvapem blíží dozorkyně, a rychle znovu promluvila. Snažila se muže uklidnit dřív, než se jim situace vymkne z rukou. „Jsi v Zalindově. Cestou sem jsi se zranil. Já,“ – bezmocně mávla zakrvácenýma rukama – „ti zašívám rány.“

V ten moment se muž zahleděl na dozorkyni. Kiva si všimla, že má modré oči, ale uprostřed, kolem zorničky, v nich má zlatý proužek. Ty oči byly přímo okouzlující, úplně jiné, než jaké kdy viděla.

Okouzlující oči v okouzlujícím obličejí. Když byl teď vzhůru, nedalo se to popřít. A přesto Tippovi řekla pravdu. V blízké době se rozhodně nechystala omdlít.

Při pohledu na dozorkyni v plné zbroji jako by v něm něco uva-
dlo, jako by mu to konečně došlo, jako by si konečně uvědomil, kde je, a snad si i vzpomněl proč. Přestal couvat – ne že by měl ještě kam, protože se zády tiskl k pracovnímu stolu –, odvrátil se od Naari a podíval se na Tippa, který tam stál s vykulenýma očima a otevřenou pusou jako solný sloup. Muž se podíval na své tělo a zaregistroval

chybějící oblečení i obvazy na svých ranách včetně toho na levé ruce. Nakonec se otočil zpátky ke Kivě. Jako by dospěl k nějakému rozhodnutí.

„Promiň,“ omluvil se klidným, jemným hlasem. „Nechtěl jsem tě vylekat.“

Kiva zamrkala. A pak zamrkala ještě jednou.

„Ehm, to je v pořádku,“ odpověděla trochu vyvedená z rovnováhy. Koneckonců to *on* se probudil, zatímco *ona* nad ním stála se zakrvácenou jehlou. To ona vylekala jeho. „Měl by ses znovu posadit. Nech mě došít tu ránu na tvé hlavě.“

Dotkl se čela, a když nahmatal bouli, škulbl sebou. Prsty měl od krve. Kiva si skousla ret, aby mu nevynadala. Než bude pokračovat se šitím, bude muset ránu znovu vyčistit.

Obličej mladého muže zbledl, jako by ho ta náhlá námaha zcela vyčerpala. Upadl do šoku. Kiva se vrhla vpřed a Tipp zrovna tak. Oba přispěchali právě včas, aby nového vězně chytily dřív, než se mu podlomila kolena.

„N-neboj se,“ uklidňoval ho Tipp, který mladému muži sahal sotva po hrud', ale přesto dokázal unést velkou část mužovy váhy. „M-máme tě.“

Kiva se ho mezitím snažila držet, aniž by ho přitom píchla jehlou. Dnes už mu ublížila dost.

„Promiň,“ hlesl muž slabším hlasem než před chvílí. „Já se – já se necítím nejlíp.“ A pak tiše hekl.

„Tippe,“ vyštěkla Kiva chlapcovo jméno jako povel.

Tipp věděl, co to heknutí znamená. Věděl to stejně dobře jako Kiva. Odběhl. Kiva tiše zaklela, protože na ní teď spočívala veškerá mužova váha. Podářilo se jí vytáhnout ho po schůdcích na kovový stůl a přiměla jej posadit se. Tipp se vrátil právě včas s prázdným vědrem. Kiva muže podržela na místě. Ten znovu heknul, naklonil se dopředu a začal zvracet.

„T-to bylo o fous,“ zakřenil se Tipp.

Kiva neodpověděla. Jen ještě pevněji držela vědro, protože muž dál zvracel.

Nepřekvapilo ji to. Při poranění hlavy bylo zvracení běžným projevem. Než se jí podaří ošetřit mu ránu a dostat do něho trochu makového mléka, bude se cítit příšerně. Škoda, že nezůstal v bezvědomí ještě o chvíli déle. Pak by aspoň nemusel protrpět poslední část její péče.

Když se zdálo, že už v něm vůbec nic nezbylo, Kiva mu pomohla do lehu. Vědro podala Tippovi, který s ním okamžitě zmizel ze dveří.

„Promiň,“ vydechl mladý muž dokonce ještě slabším hlasem než předtím. V obličejí byl znepokojivě bledý.

„Přestaň se omlouvat,“ prohodila Kiva, ale pak se zarazila. Mohl se omlouvat nebo ne, to byla jeho věc. Do toho, co říkal nebo dělal, jí nic nebylo.

Kiva zaletěla pohledem k Naari a zjistila, že dozorkyně stojí na půl cesty mezi dveřmi a mladým mužem, jako by nevěděla, zda od něho hrozí nebezpečí nebo ne. Vzhledem k tomu, že před chvílí ani nebyl schopen sedět zpříma, si Kiva nedělala starosti a pohledem to dala Naari najevo. Dozorkyně necouvla, ale její ramena se trochu uvolnila.

„Pospíším si s tím a dám ti něco proti bolesti,“ řekla Kiva. „A potom už můžeš odsud.“

Svižně ránu znovu vyčistila – vděčná, že zavřel oči – a chvíli nad ním stála a prohlížela si ji, jako by uvažovala, jak nejlépe ji sešít. Když se Tipp vrátil s vydrhnutým vědrem, tiše ho požádala, aby muži sehnal čisté oblečení, a sledovala, jak zase mizí.

UVědomovala si, že ať ránu uzavře jakkoli, bude to pálit, a řekla: „Pokus se nehýbat. Tohle bude trochu bolet.“

Muž prudce otevřel oči. Modrozlatá se setkala s Kivinou zelenou a způsobila, že se Kiva musela ostře nadechnout. Vteřiny... minuty... nevěděla jistě, kolik jich uplynulo, než od něho konečně odtrhla zrak

a opět se soustředila na jeho ránu. Jeho pohled zůstal dál upřený na její obličej – cítila, jak na ni civí, zatímco mu zabodávala jehlu do kůže.

Jedinou jeho reakcí bylo nepatrné zachvění.

Její srdce ovšem... Než se pustila do šití, tlouklo dvakrát rychleji.

Dovnitř, ven, dokola, uzal.

Dovnitř, ven, dokola, uzal.

Dovnitř, ven, dokola, uzal.

Přestože si uvědomovala, že ji mladý muž pozoruje, Kiva se nechala ukolébat známým rytmem. Pokud sebou díky tomu neškubal, dokázala trochu toho nepohodlí zvládnout.

„Už to bude,“ konejšila ho stejně jako kteréhokoli jiného pacienta.

„To je v pořádku.“ Odmlčel se a pak dodal: „Jde ti to výborně. Sotva to cítím.“

„Má spoustu z-zkušeností,“ prohodil Tipp, který se objevil vedle ní. Kiva sebou nepatrně trhla, ale naštěstí zrovna nebyla uprostřed stehu.

„Tippe, co jsem ti řekla o –“

„Promiň! Promiň!“ vyhrkl. „Vždycky zapomenu, jak jsi l-lekavá.“

Nebyla *lekavá* – byla uprostřed *vězení smrti*. To byl víc než dobrý důvod, proč být pořád napnutá.

„Hotovo,“ prohlásila Kiva, ustříhla nit za posledním stehem a potřela celou ránu mízou z jílku. „Pomoz mu do sedu, Tippe.“

To poslední vyslovila trochu přísněji v naději, že chlapec nebude mít žádné poznámky ani otázky, proč mladému muži nepomůže vstát *ona*. Popravdě, normálně by to udělala. Ale vzhledem k tomu, že se její pulz kvůli pohledu do jeho očí dosud nevrátil ke klidovým hodnotám, připadalo jí moudré udržovat mezi nimi bezpečnou vzdálenost a nedotýkat se jeho nahé kůže.

„Dám ti jen trochu makového mléka a můžeš –“

„Žádné makové mléko.“

Mladý muž vyslovil ta tři slova tak prudce, že se mu Kiva znovu zahleděla do očí. Zamračila se a řekla: „Nedám ti moc, jen tolik, abych ti ulevila od bolesti. Zklidní ti to tu ránu na hlavě i –“ Mávla rukou směrem k jeho pohmožděnému, pořezanému a označenému tělu. „I všechny ostatní.“

„Žádné makové mléko,“ zopakoval.

Když slyšela jeho neústupný tón, pomalu řekla: „Dobře, a co trochu andělského prachu? Můžu –“

„Ne, absolutně ne,“ prohlásil a jeho obličej znovu zbledl. „Já – já nechci nic. Je mi dobře. Děkuju.“

Kiva ho pozorovala. Všimla si jeho ztuhlého postoje, jeho napjatých svalů, jako by se chystal k boji. Přemýšlela, jestli se mu někdy něco stalo pod vlivem těch léků anebo se jimi předávkoval. Možná znal někoho, kdo si na nich vypěstoval závislost. Ať byl jeho důvod jakýkoli, kromě drog, které mu mohla poskytnout, už mu nemohla nabídnout nic jiného, a tak jí nezbylo než ctít jeho přání, i když věděla, že je mu to na škodu.

„Fajn,“ pokrčila Kiva rameny. „Ale dovol, abych ti dala aspoň trochu popela z kardamínu. Nezboví tě vši bolesti, ale trochu ti uleví.“ Zamyšleně se odmlčela. „Když to zkombinujeme s vrbovou kůrou ke zmírnění žaludeční nevolnosti a šáchorem jedlým ke zvýšení energie, mohlo by to stačit, abys zvládl... co bude následovat.“

Jedno jeho zlaté obočí se prohnulo, ale mladík konec jejího prohlášení nijak nepochybnil, ani s ní znovu neřešil možnosti, které mu nabídla. Namísto toho jen krátce přikývl a do obličeje se mu pomalu začala vracet barva.

Kiva pohlédla směrem k Tippovi a chlapec odhopsal sehnat jednotlivé suroviny. Popel z kardamínu působil lokálně, pokud se jím poprášily rány, anebo cílil na receptory bolesti v celém těle, pokud se z něho vytvořila pasta, která se užívala orálně. Kiva jej dosud nikdy nespíchala s rozmělněnou vrbovou a šáchorem, a když to udělala,